

Δημήτρης Γρηγορόπουλος

Τροποποίηση της τακτικής μας

Εξαθλίωση του λαού

Οι εκλογές της 25ης Γενάρη και η ανάληψη της διακυβέρνησης της χώρας απ' τον ΣΥΡΙΖΑ εγκαινιάζαν μια νέα φάση της περιόδου των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων στο στάδιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Η κυρίαρχη αντίθεση της περιόδου (μορφή κίνησης της βασικής αντίθεσης) μεταξύ καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και αποτροπής - ανατροπής της ισχύει στις φάσεις της και φυσικά και στη νέα φάση.

Ο ιδιαίτερος χαρακτήρας της νέας φάσης έγκειται στο ότι τη διαχείριση της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης (διατήρηση των αντιμεταρρυθμίσεων - τροποποιήσεις - προσθήκες - αλλά και σχετικές ελαφρύνσεις) αναλαμβάνει η συγκυβέρνηση δύο ετερόκλητων κομμάτων, του «αριστερού» ΣΥΡΙΖΑ και των δεξιών ΑΝΕΛ. Έπεται ότι η αντικαπιταλιστική τακτική μας και το πρόγραμμά μας παραμένουν σε ισχύ και στη νέα φάση. Απαιτείται όμως, λόγω της τροποποίησης του αστικού πόλου, τροποποίηση - προσαρμογή της τακτικής μας. Δεν νοείται να απευθύνουμε πρόσκληση για κοινή δράση ούτε στον ΣΥΡΙΖΑ βέβαια ούτε στην Αριστερή Πλατφόρμα που αποδέχτηκε άνευ ενστάσεων τον «ιστορικό συμβιβασμό» με τους ΑΝΕΛ και που με την υπουργοποίηση της ηγεσίας της αυτοδεσμεύεται στη διαχειριστική πολιτική. Η πρόκληση θα απευθύνεται στις αγωνιζόμενες αριστερές δυνάμεις της βάσης του ΣΥΡΙΖΑ, που μετά την πρώτη ευφορία θα αυξάνονται σε όγκο και αντιδράσεις. Η νέα συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ στο πρώτο διάστημα (στις περίφημες «εκατό ημέρες») θα εξαντλήσει μάλλον το μεταρρυθμιστικό απόθεμά της, επιχειρώντας να κεφαλαιοποιήσει τη λαϊκή υποστήριξη. Λαμβάνοντας υπόψη και την ανακούφιση που βιώνει ο κόσμος απ' την αποπομπή της λαομίσητης δεξιάς κυβέρνησης πρέπει να επιδοκιμάζουμε τις θετικές, δευτερεύουσες έστω, μεταρρυθμίσεις, προβάλλοντας όμως αταλάντευτα και τεκμηριωμένα τη μεγάλη εικόνα της

εξαθλίωσης των λαϊκών στρωμάτων, που επέφερε και όξυνε η κρίση και η μνημονιακή της αντιμετώπιση και που δεν αναιρούνται ασφαλώς από ορισμένες μεταρρυθμίσεις, όπως δεν αναιρέθηκαν βέβαια κι απ' τις ελαφρύνσεις της ΝΔ (κοινωνικό μέρισμα, ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα, μείωση 30% της εισφοράς αλληλεγγύης, τον ΦΠΑ στην εστίαση κ.ά.).

Θετικό στοιχείο της νέας φάσης είναι η υπέρβαση της τρομολαγνείας της ΝΔ που πήρε ακραίες διαστάσεις (Βορίδης, Άδωνις κ.ά.) απ' τον κόσμο που ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ επιδοκιμάζοντας μια πολιτική που θεωρούσε αριστερή. Η αναπόφευκτη διάψευση των λαϊκών προσδοκιών απ' τον ΣΥΡΙΖΑ δεν συνεπάγεται γραμμή ήττα της όλης Αριστεράς, όπως προδιαγράφουν ορισμένες Κασσάνδρες. Η αντικαπιταλιστική κομμουνιστική Αριστερά μπορεί να πληγεί, μπορεί όμως κάλλιστα να αναβαθμιστεί, αν με τον ηγεμονικό λόγο της και κυρίως την άκαμπτη και ακάματη δράση της υπέρ των λαϊκών συμφερόντων πείσει πλατιές αριστερές μάζες ότι αποτελεί μίαν άλλη Αριστερά που δεν θα διαψεύσει τις λαϊκές προσδοκίες. Έτσι, αριστερές μάζες όχι μόνον θ' απογαλακτιστούν απ' τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά θα αποτραπεί και η επί τα χείρω διαρροή τους σε δεξιές, κεντροαριστερές ή και ακροδεξιές κατευθύνσεις. Η ανάπτυξη της αριστερής χειραφετητικής τάσης στη συνείδηση των μαζών, όπως αναπτύχθηκε στις πλατείες, στις διαδηλώσεις, τους αγώνες αλλά και στις εκλογικές αναμετρήσεις του 2012 και 2015 αποτελεί ευοίωνα σημάδι.

Η διάταξη των πολιτικών δυνάμεων στις εκλογές και μετά τις εκλογές

Κυρίαρχο στοιχείο των τελευταίων εκλογών υπήρξε η νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς όμως θεαματικό ποσοστό και χωρίς την περιπόθητη αυτοδυναμία (36,34%, 149 έδρες). Γύρω απ' αυτόν τον άξονα διαπλέκονται οι αξιοσημείωτες ιδιαιτερότητες αυτών των εκλογών, που συνθέτουν τη φυσιογνωμία της εκλογικής αναμέτρησης.

Η αποχή κινήθηκε και πάλι σε υψηλά επίπεδα παρά την ιδιαίτερη βαρύτητα αυτών των εκλογών. Στις εκλογές της 25ης Γενάρη το επίπεδο συμμετοχής έφτασε το 63,87% των 9.911.495 εγγεγραμμένων στους εκλογικούς καταλόγους, έναντι 62,49% του Ιουνίου 2012 και 65,12% του Μαΐου 2012. Βέβαια, σε αρκετές περιπτώσεις η συμμετοχή φαίνεται μικρότερη λόγω μη εκκαθάρισης των εκλογικών καταλόγων. Στην αποχή συνέβαλαν και η μικρή διάρκεια της προεκλογικής περιόδου, τα έξοδα μεταφοράς και περισσότερο η μη διοργάνωση πλέον μεταφοράς ψηφοφόρων απ' τα κόμματα. Το αυξημένο ενδιαφέρον και η έντονη πόλωση αυτών των εκλογών αποτυπώνεται στη σχετική αυξημένη συμμετοχή στα μεγάλα αστικά κέντρα. Στην Α' Αθηνών 50,95% έναντι 59,06% του Ιουνίου του 2012, στη Β'

Αθηνών 73,2% έναντι 70,81% κ.ά. Παρ' όλ' αυτά, η αποχή είναι μεγάλη, αν μάλιστα λάβει κανείς υπόψη την τεράστια πίεση των μνημονιακών πολιτικών. Η μεγάλη αποχή είναι ενδημικό φαινόμενο στις καπιταλιστικές χώρες, ακόμη και 50% και αποτυπώνει το σκεπτικισμό μεγάλης μερίδας πολιτών για την αποτελεσματικότητα της ψήφου τους.

Το φαινόμενο σκεπτικισμού για το θεσμό των εκλογών στο αστικό πολιτικό σύστημα αποτυπώνεται και στην ψήφο διαμαρτυρίας. Το φαινόμενο αυτό εκφράστηκε με τα απροσδόκητα υψηλά ποσοστά της Ένωσης Κεντρώων (1,79) και της Τελείας (1,77).

Και σ' αυτές τις εκλογές εκδηλώθηκε ο έντονα αντιδημοκρατικός χαρακτήρας των αστικών εκλογών. Το ποσοστό του ΣΥΡΙΖΑ (2.246.000) αντιστοιχεί περίπου στο 1/3 των ψηφισάντων και αρκετά περισσότερο απ' το 1/4 των εγγεγραμμένων (9.911.495). Με το προκλητικό όμως bonus των 50 εδρών και το 8% των ψηφισάντων να μην εκπροσωπείται στη Βουλή, λόγω του αντιδημοκρατικού ορίου του 3% (παρόμοια όρια ή και μεγαλύτερα έχουν οι καπιταλιστικές χώρες), ο ΣΥΡΙΖΑ άγγιξε την αυτοδυναμία (149 έδρες). Αυτή είναι η πολυθρύλητη και χιλιοπαινεμένη «δημοκρατία» του κεφαλαίου!

Αξιοσημείωτο είναι ότι η εκλογική επίδοση του ΣΥΡΙΖΑ (36,34%) δεν κινήθηκε σε υψηλά επίπεδα, παρά την τεράστια φθορά της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και της διάχυτης στις μάζες επιθυμίας απαλλαγής απ' αυτήν. Σε παρόμοιες συνθήκες το ανερχόμενο κόμμα του δικομματισμού υπερέβαινε το 40% (το 2009 το ΠΑΣΟΚ έφτασε στο 44%). Το φαινόμενο εξηγείται απ' το γενικότερο σκεπτικισμό των πολιτών για την αστική εκλογική διαδικασία και απ' τις αλλεπάλληλες διαψεύσεις των προεκλογικών επαγγελιών, ιδιαίτερα στη μνημονιακή πενταετία. Ο παραδοσιακός αστικός δικομματισμός (ΠΑΣΟΚ-ΝΔ) που διαμορφώθηκε στη μεταπολίτευση, αποτελεί πλέον παρελθόν.

Ο κεντροαριστερός πυλώνας του, το ΠΑΣΟΚ, τελεί σε κατάσταση αποσύνθεσης. Το κραταιό ποσοστό (44%), που κατέκτησε το 2009, στη λαίλαπα του μνημονίου και της κινηματικής έξαρσης του 2010-12 συρρικνώθηκε τον Ιούνιο του 2012 στο 12,28 για να κατρακυλήσει το 2015 στο 4,68% και να απειλείται με διάλυση.

Η ΝΔ απ' το 2009 χαρακτηρίζεται από πτωτικές τάσεις. Απ' το 33,47 του 2009 καταβαρυνώθηκε στο 18,85% το Μάιο του 2012, ενώ τον Ιούνιο του 2012 με άκρατη κινδυνολογία και απειλή ακυβερνησίας έκανε άλμα στο 22,66%. Τον Ιανουάριο του 2015 ηττήθηκε απ' τον ΣΥΡΙΖΑ (27,81%) με λίγες σχετικά απώλειες (1,85%). Είχε

απώλειες προς τον ΣΥΡΙΖΑ, τις περιόρισε όμως προσελκύοντας, ιδίως με το όπλο του φόβου, συντηρητικούς ψηφοφόρους από ΠΑΣΟΚ και ΑΝΕΛ. Η επιχείρηση μαζικής ιδιοποίησης βουλευτών και οπαδών των ΑΝΕΛ και της Χρυσής Αυγής είχε περιορισμένη απήχηση. Η ΝΔ παρά την αποδυνάμωσή της κυριαρχεί σταθερά στον συντηρητικό πόλο του δικομματισμού, αποτελεί τον κυρίαρχο εκπρόσωπο των αστικών συμφερόντων και του μαύρου μετώπου κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ – ΝΑΤΟ. Επί Σαμαρά κυριάρχησε η ακροδεξιά τάση. Μετά την ήττα των πρόσφατων εκλογών εντείνονται στο εσωτερικό της οι αντιπαραθέσεις και οι πιέσεις για στροφή στη ΝΔ στον κεντροδεξιό χώρο.

Οι ΑΝΕΛ γεννήθηκαν στη δίνη του μνημονίου εκπροσωπώντας το εχθρικό προς τη μνημονιακή πολιτική τμήμα των συντηρητικών πολιτών. Αποτέλεσε την έκπληξη των εκλογών του Μαΐου 2012 συγκεντρώνοντας το ποσοστό του 10,62%, ενώ τον Ιούνιο του 2012 κατέβηκε στο 7,5%. Στη συνέχεια, δέχτηκε ισχυρό διεμβολισμό απ' τη ΝΔ και ενώ οι δημοσκοπήσεις εκτιμούσαν ότι οι ΑΝΕΛ θα μείνουν εκτός Βουλής, αυτοί τις διέψευσαν, κατέκτησαν το αξιόμαχο ποσοστό 4,75% στις πρόσφατες εκλογές και αποτέλεσαν τον κυβερνητικό εταίρο του ΣΥΡΙΖΑ. Κόμμα εθνικιστικό, ξενόφοβο, θρησκόληπτο, ομοφοβικό, θρησκόληπτο με αμερικανόφιλες τάσεις, συνδυάζει θέσεις αντιμνημονίου και λαϊκής δεξιάς και νεοφιλελεύθερες αντιλήψεις κατά του παρεμβατικού ρόλου του κράτους και της φορολογίας του κεφαλαίου.

Ιδιαίτερα σοβαρό αρνητικό αποτέλεσμα των εκλογών αποτελεί η διατήρηση των υψηλών ποσοστών της νεοφασιστικής Χρυσής Αυγής (ΧΑ). Αν και υπάρχει ανακοπή της ορμητικής ανόδου (6,28 το 2015 έναντι του 6,9 του Ιουνίου του 2012 και του 9,39 των ευρωεκλογών του Μαΐου του 2014) και ανάσχεση της τρομοκρατικής δραστηριότητας της ΧΑ στο δρόμο, αυτή διατηρεί την επιρροή της. Η επιρροή αυτή έχει ποιοτικά στοιχεία, αφού είναι πολύ μεγαλύτερη στις πόλεις και στις λαϊκές γειτονιές (ακόμη και στη Β' Πειραιά), αν και σημειώνει σ' αυτές ελαφρά μείωση, που αναπληρώνεται όμως από μικρότερη αύξηση στην περιφέρεια και σε αγροτικές περιοχές, ως της Βόρειας Ελλάδας. Η διατήρηση αξιοσημείωτης επιρροής αλλά και δυναμικής της ΧΑ διαψεύδει τους ευσεβείς πόθους της ΝΔ ότι με τη δικαστική δίωξη της ηγεσίας της ΧΑ, με πολιορκητικό κριό ακροδεξιά στελέχη της ΝΔ και με την επίταση της ακροδεξιάς ρητορικής της (εμφυλιοπολεμικός αντικομμουνισμός Βορίδη, Άδωνη και λοιπών, ξενοφοβικό παραλήρημα του Σαμαρά) θα μπορούσε να συρρικνώσει την επιρροή της ΧΑ και να αφομοιώσει σημαντικό τμήμα της. Αυτή η τακτική δεν τελεσφόρησε. Το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνικής βάσης της ΧΑ δεν πείστηκε ότι ήταν δικαιολογημένες, οι διώξεις σε βάρος του ηγετικού πυρήνα του.

Εξάλλου, η αντικομμουνιστική και ξενοφοβική ρητορική της ηγεμονεύουσας ακροδεξιάς

πτέρυγας της ΝΔ έριξαν νερό στο μύλο της ΧΑ, αφού νομιμοποιούσαν αντιλήψεις και πρακτικές, των οποίων η ΧΑ εμφανιζόταν ως ο γνήσιος υπέρμαχος. Ευθύνη όμως έχουν και τμήματα της Αριστεράς, που απολυτοποιούν τη δικαστική δίωξη της ΧΑ και το φασιστικό κίνδυνο ή αντίστροφα που τον υποτιμούν. Χρειάζεται ενδελεχή μελέτη το θέμα, αλλά φαίνεται ότι η πιο παραγωγική αντιμετώπισή του είναι η σύνδεσή του με το αντικαπιταλιστικό αγωνιστικό πρόγραμμα του ριζικού εκδημοκρατισμού (όχι με την έννοια της αστικής δημοκρατίας), που μπορεί να αποδομήσει την αντισυστημική δημαγωγία της ΧΑ και να αποκόψει τον ομφάλιο λώρο της με αυθόρμητα ριζοσπαστικοποιούμενες μάζες.

Το ζήτημα της ΧΑ αποκτά επιπρόθετη σημασία λόγω της κυοφορούμενης ανασυγκρότησης στον δεξιό και ακροδεξιό χώρο στη μετεκλογική περίοδο. Η δεξιά παράταξη ως σύνολο (ΝΔ, ΧΑ, ΛΑΟΣ) εμφανίζει μικρή πτώση (3%) σε σχέση με τις εκλογές του Ιουνίου 2012. Αν όμως προσθέσουμε και τους αντιμνημονιακούς ΑΝΕΛ, που αντικειμενικά εντάσσονται στη Δεξιά και που μετεκλογικά μπορεί να έχουν ρόλο στην ανασυγκρότηση της ΝΔ με άλλη ηγεσία, τότε το ποσοστό των δεξιών κομμάτων στις πρόσφατες εκλογές υπερβαίνει κατά 1,75% το αντίστοιχο ποσοστό των εκλογών του Ιουνίου 2012.

Στο χώρο της κεντροαριστεράς η διαφαινόμενη κατάρρευση του ΠΑΣΟΚ ώθησε συστημικούς παράγοντες στη δημιουργία κεντροαριστερών σχημάτων ενδιάμεσου συστημικού ρόλου. Στην αρχή προωθήθηκε η ΔΗΜΑΡ, που μετά την αρχική δημοσκοπική εκτίναξη ακολούθησε την κατιούσα και στις εκλογές του Γενάρη 2015 εξαϋλώθηκε. Ακολούθησε το εγχείρημα Ελιάς - ΠΑΣΟΚ χωρίς σοβαρά αποτελέσματα και με πορεία παρακμής. Το ΚΙΔΗΣΟ του ΓΑΠ έμεινε εκτός Βουλής.

Οι προσπάθειες των συστημικών κύκλων (με πρωτοστατούντα τα ΜΜΕ) πλέον επικεντρώνονται στο Ποτάμι, το οποίο στις πρόσφατες εκλογές εξασφάλισε αξιόλογο ποσοστό (6,05), κατώτερο όμως απ' τις υπερφίαλες φιλοδοξίες της ηγεσίας του. Το Ποτάμι συγκεράζει νεοφιλελεύθερες και φιλελεύθερες θέσεις, υιοθετεί μια μεταμοντέρνα αποϊδεολογικοποίηση, υποστηρίζει τις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις, είναι πιστά προσηλωμένο στο διεθνές πλαίσιο (ΕΕ - ΝΑΤΟ). Είναι ιδανικός εκφραστής του ενδιάμεσου ρόλου, πρόθυμος να συνεργαστεί με τον ένα ή τον άλλο πόλο του δικομματισμού ή και σε μια ευρύτερη εθνική συμμαχία. Πάντως, στο χώρο της κεντροαριστεράς και του κέντρου θα δρομολογηθούν εξελίξεις στην κατεύθυνση της συγκρότησης και ενίσχυσης του χώρου, ώστε να ανταποκριθεί στο συμπληρωματικό και εγγυητικό ρόλο που χρειάζεται το σύστημα.

Αριστερά και εκλογές

Την 25η Γενάρη 2015 σημειώθηκε μια ευρεία εκλογική νίκη, αν και όχι με ιδιαίτερο υψηλό ποσοστό του ΣΥΡΙΖΑ (36,34%, άνοδος 9,5%, έδρες 149). Η ψήφος στον ΣΥΡΙΖΑ και γενικότερα στην Αριστερά, παρουσιάζει έντονη ταξική πόλωση. Η Αριστερά, με πρωτεύοντα τον ΣΥΡΙΖΑ ενισχύεται σαφώς στους μισθωτούς και τους άνεργους, μειώνει τη διαφορά με τη ΝΔ στα συντηρητικά στρώματα των συνταξιούχων και των νοικοκυριών, ενώ την ισοσκελίζει στον αγροτικό κόσμο. Ανάλογα, υπερिशύει σαφώς στη Β' Περιφέρεια Αθήνας και Πειραιά και γενικότερα στις λαϊκές περιοχές των μεγάλων αστικών κέντρων, ενώ στα βόρεια προάστια (Βούλα, Γλυφάδα, Ψυχικό κ.ά.) υπερिशύει η ΝΔ.

Η ψήφος στον ΣΥΡΙΖΑ απ' την ευρεία πλειοψηφία των εργατικών λαϊκών μαζών, που είναι τα κατ' εξοχήν πληττόμενα απ' την κρίση και τα μνημόνια στρώματα, εκφράζει την επιλογή τους για μια πολιτική που θεωρούν αριστερή, για να τους απαλλάξει απ' τη λιτότητα, τη φτώχεια και την ανεργία, άρα δυνητικά καταδικάζεται κάθε πολιτική που θα επιχειρήσει με διαφορετικό έστω μίγμα να διαχειριστεί τα προβλήματα και όχι να τα λύσει σε φιλολαϊκή κατεύθυνση. Η ενίσχυση της εργατολαϊκής βάσης του ΣΥΡΙΖΑ προδιαγράφει ότι θα είναι έντονη η απαίτησή της και οι μαζικές διεκδικήσεις της για την ικανοποίηση των οικονομικών κυρίως, αλλά και των δημοκρατικών αιτημάτων της.

Το αδιαπραγμάτευτο για τον ΣΥΡΙΖΑ και τους ΑΝΕΛ ιμπεριαλιστικό πλαίσιο, όπως φαίνεται απ' τα πρώτα βήματα της συγκυβέρνησης, η συνεργασία με τους ΑΝΕΛ, που θεωρούν πυλώνα της ανάπτυξης το κεφάλαιο και απαιτούν γι' αυτό την ελάχιστη φορολόγησή του, η δρομολόγηση της εκλογής κεντροδεξιού προέδρου, η έναρξη άτυπα των διαπραγματεύσεων με τους «εταίρους» με τη σαφή δήλωση Δραγασάκη ότι «δεν θα υπάρξει ρήξη με τους δανειστές ούτε συνέχιση της ίδιας πολιτικής» προδιαγράφει ήδη ότι η κυβερνητική πολιτική με οριακές λύσεις για τα εργατικά λαϊκά προβλήματα θα κινείται χωρίς ρήξεις με το πλαίσιο του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού.

Παράλληλα με την εκλογική εκτίναξη του ΣΥΡΙΖΑ αύξησαν τα ποσοστά και οι δυνάμεις που κινούνται στ' αριστερά του. Συγκεκριμένα, αύξησε τα ποσοστά του κατά 0,97% το ΚΚΕ και κατά 0,31% η ΑΝΤΑΡΣΥΑ – ΜΑΡΣ. Είναι θετικό βήμα στη θωράκιση της Αριστεράς απ' την αφαίμαξη της κυρίαρχης ρεφορμιστικής Αριστεράς, τάση που προωθεί ριζοσπαστικές απαντήσεις και απαιτήσεις στη συμβατική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό δεν σημαίνει ότι σταμάτησε η διαρροή ριζοσπαστικών αριστερών προς τον ΣΥΡΙΖΑ ούτε ότι μαζικά επιστρέφουν στις πολιτικές ρίζες τους όσοι στο πρόσφατο παρελθόν προσχώρησαν σ' αυτόν. Παρά την εκλογική άνοδο, παραμένει αρνητικός ο συσχετισμός για τις δυνάμεις της κινηματικής, αντικαπιταλιστικής, κομμουνιστικής αναφοράς.

Ο πολιτικός ρόλος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ - ΜΑΡΣ στις μετεκλογικές εξελίξεις

✖ Η ελπιδοφόρα τάση ανόδου της ΑΝΤΑΡΣΥΑ - ΜΑΡΣ αλλά και του ΚΚΕ συνυπάρχει με την αντίθετη τάση καθήλωσης της επιρροής τους σ' έναν αρνητικό συσχετισμό για την αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική Αριστερά. Η αναζήτηση των αιτίων της διατήρησης του αρνητικού συσχετισμού είναι αναγκαία όχι για ιστορικούς ή θεωρητικούς λόγους, αλλά για την ενεργητική υπέρβασή τους με σχετική προσαρμογή του αντικαπιταλιστικού προγράμματός μας:

Η ριζοσπαστική Αριστερά συμπίεστηκε πιο έντονα στο δίλημμα της «χαμένης ψήφου» ή της ψήφου υπέρ μιας κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ.

Παρά την ανάπτυξη και τους αγώνες του εργατικού λαϊκού νεολαιίστικου κινήματος και την πανθομολογούμενη αύξηση της επιρροής μας στις τάξεις του, το κίνημα σε ανεπαρκή βαθμό έχει διαμορφώσει την ταυτότητα του οργανωμένου λαού, που στην αντίληψή μας αποτελεί το υποκείμενο της ανατροπής. Γι' αυτό ηγεμονεύει η αντίληψη ότι το κοινοβούλιο και η κυβέρνηση είναι το υποκείμενο της αλλαγής. Το αποτέλεσμα είναι η αδυναμία του κινήματος να πείσει ευρύτερες μάζες για την αναγκαιότητα του αντικαπιταλιστικού προγράμματος με υποκείμενο τον οργανωμένο λαό αλλά και η εκλογική υποστήριξη του ΣΥΡΙΖΑ από αγωνιστές του κινήματος, που συχνά υποστηρίζουν πολιτικά την ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ υφίσταται συνεχές το οποίο λειτουργεί υπέρ του ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς όμως να αντιμετωπίζεται αποτελεσματικά και συγκεκριμένα, αν και το πρόβλημα έχει προσδιοριστεί. Δεν έχει τεκμηριωθεί επαρκώς η αναγκαιότητα και ο τρόπος υλοποίησης του αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Για να πείθουμε όμως όχι μόνο σε ιδεολογική και οραματική βάση αλλά στη βάση των προβλημάτων που θίγουν καθημερινά τους πολίτες, πρέπει η δική μας πρόταση να είναι ρεαλιστική και αποτελεσματική.

Πρόβλημα για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ - ΜΑΡΣ και το ΝΑΡ είναι πολιτικές και ιδεολογικές αντιφάσεις και διαφοροποιήσεις, ορισμένες ανοιχτά φιλοΣΥΡΙΖΑϊκές τοποθετήσεις, έλλειμμα στην ενωτική δημοκρατική λειτουργία.

Η δεδηλωμένη προσαρμογή του ΣΥΡΙΖΑ στο πλαίσιο κεφαλαίου και ιμπεριαλισμού ανοίγει το δρόμο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ - ΜΑΡΣ την αριστερή δύναμη, η οποία έχει συγκροτημένη αντικαπιταλιστική πρόταση εξόδου απ' την κρίση με υποκείμενο τον οργανωμένο λαό που με τις αγωνιστικές κινήσεις του θα αποσπά αλλαγές απ' το σύστημα και το κράτος του. Βέβαια, για να μην ξιπαζόμαστε πολιτικά, ο υπαρκτός συσχετισμός για την αντικαπιταλιστική

Αριστερά μερικά μόνον επιτρέπει στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ – ΜΑΡΣ, αλλά και σε άλλες αντικαπιταλιστικές και κομμουνιστικές δυνάμεις ν' ανταποκριθούν σ' αυτό το καθήκον. Όμως οι συσχετισμοί δεν είναι αιώνιοι, αλλάζουν και μάλιστα ραγδαία σε συνθήκες όξυνσης των αντιθέσεων.

Για να υπερβούμε τα προβλήματα που αναφέραμε πρέπει: Να κωφεύσουμε στις Σειρήνες που συνιστούν πολιτική στήριξη ή ανοχή στον ΣΥΡΙΖΑ, κουτοπόνηρους συμψηφισμούς «στηρίζουμε τα θετικά, απορρίπτουμε τα αρνητικά, λογική συμπληρωματικότητας, αριστερού εγγυητή της συνέπειας λόγων – έργων της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ. Δεν πρέπει να αρκεστούμε σ' έναν παθητικό ρόλο παρακολούθησης και απλού καταγγελτισμού των πρωτοβουλιών του ΣΥΡΙΖΑ. Πρέπει να προτάσσουμε το δικό μας αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα ανάλογα με την προτεραιότητα των αναγκών του λαού.

Να συγκεντρώσουμε τις δυνάμεις μας στην ενωτική και αγωνιστική αναβάθμιση του εργατικού λαϊκού και νεολαιίστικού κινήματος απ' την πρώτη μέρα για τη σωτηρία του λαού απ' τα μνημόνια και τα νέα «προγράμματα». Πρέπει να διευρύνουμε και να βαθύνουμε τη μετωπική πολιτική μας στην κατεύθυνση ρήξης και ανατροπής της όποιας μορφής συστημικής πολιτικής.

Τέλος, αναγκαία είναι η ιδεολογική και οργανωτική αναβάθμιση του κοινωνικού και πολιτικού μετώπου.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 1.2.2015